

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: Ing. V. Z.**, zast. Mgr. Benjaminem Zollmannem, advokátem se sídlem Týnská 21, Praha 1, proti **žalovanému: Odvolací finanční ředitelství** se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 23.8.2010, č.j. 10282/10-1100-102079,

t a k t o :

I . Žaloba se zamítá

I I . Žalobce je povinen zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení v částce 2 251 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 23.8.2010, č.j. 10282/10-1100-102079, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007 vydanému Finančním úřadem pro Prahu 1 dne 4.2.2010 pod č.j. 37999/10/001912109645.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšel žalovaný ze zjištění, že na základě daňové kontroly byl žalobci zvýšen základ daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007 o částku ve výši 2 111 944 Kč s tím, že správcem daně nebyly jako výdaj dle § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. o daních z příjmů uznány některé výdaje ve výši 1 161 944 Kč a zároveň žalobcem vykázáný celkový příjem byl zvýšen o částku 950 000 Kč.

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádával s odvolacími námitkami žalobce, jimiž žalobce napadal toliko zvýšení příjmů o částku 950 000 Kč s tím, že zvýšení příjmů vzniklo dvojím započtením přijatých částek, jednou na bankovní účet a podruhé do pokladny. V důsledku kontroly pak byla tato částka chybně 2x zahrnuta do daňového základu. Žalobce uvedl, že vklad osobních peněz do pokladny byl ve výši 362 634 Kč a další částky vložené do

pokladny mimo tuto částku byly vybrány z bankovního účtu. Osobní vklad peněz vzešel z využití jednorázového doplatku od České správy důchodového zabezpečení ve výši 310 735 Kč a zbývající peníze byly odvolatelem použity z úspor. Kontrola však vycházela z chybných termínů u vkladů do pokladny v peněžním deníku, které byly chybně označeny jako dotace a půjčka.

K uvedeným odvolacím námitkám žalovaný uvedl, že částka 950 000 Kč byla označena jako dotace pokladny – půjčky a byla zaúčtována dne 31.12.2007, proto byl žalobce dne 27.1.2009 vyzván k doložení, jak tyto prostředky byly zdaněny, popřípadě zda byly od daně osvobozeny. Žalobce na výzvu reagoval vyjádřením, že se jedná o jeho peníze, které jsou v jeho osobním vlastnictví, jde o vyúčtování za důchod a dále za znalecké posudky, tj. našetřené peníze (vklad společníka, soukromé peníze). Na podporu svého tvrzení však nepředložil žádný důkazní prostředek. Další výzvou ze dne 9.3.2009 byl žalobce opět vyzván k doložení dotace do pokladny s tím, že opět uvedl, že se jedná o jeho peníze o vyúčtování za důchod a dále za znalecké posudky, tj. našetřené peníze. Při ústním jednání do protokolu dne 19.5.2009 žalobce předložil písemné vyjádření, v němž uvedl, že z důchodového úřadu obdržel cca. 350 000 Kč a dále se jedná o úspory. Při projednání zprávy o kontrole dne 28.1.2010 žalobce do protokolu předložil bankovní výpis č. 3 z účtu, dle kterého 20.3.2006 přijal od České správy sociálního zabezpečení jednorázově částku 310 735 Kč a výpis č. 2 z téhož účtu, dle kterého 16.2.2007 obdržel od Policie ČR částku 1 232 260 Kč. Dále žalobce předložil bankovní výpisy z účtu za rok 2006 a daňovou evidenci za zdaňovací období roku 2006. Správce daně pak z daňové evidence za zdaňovací období roku 2007 zjistil, že žalobce vykazoval počáteční stav v hotovosti v tomto roce ve výši 8 299 Kč. Žalobce v podání ze dne 30.4.2010 nesprávně uvádí částku 4 200 Kč. Z bankovního účtu bylo do pokladny převedeno za toto období celkem 638 851 Kč. Žalobce oproti tomu v podání z 30.4.2010 nesprávně uvádí částku 1 412 743 Kč. Podle pohybu finančních prostředků v pokladně byly převody z bankovního účtu do pokladny prováděny průběžně během celého zdaňovacího období a částky převedené z účtu byly následně čerpány. Šlo vždy o platby s vlivem na zisk. V období roku 2007 nebyly z pokladny čerpány finanční prostředky pro osobní spotřebu. Celkem tedy bylo dle daňové evidence z pokladny odčerpáno 1 583 628 Kč, z toho činily vklady na bankovní účet 36 400 a ve zbývající částce 1 547 228 Kč jsou zahrnuty nákupy v hotovosti probíhající během zdaňovacího období roku 2007, jednak částky zaúčtované 31.12.2007, doklady V/134 až V/139 (celkem 1 020 534 Kč). Finanční prostředky pro osobní potřebu byly čerpány pouze bezhotovostně jako přímé platby na konkrétní účel např. platba dovolené. Částka ve výši 1 232 260 Kč, kterou žalobce do protokolu o ústním jednání z 28.1.2010 uvedl jako možný zdroj dotace pokladny je v daňové evidenci zaúčtována jako příjem na bankovní účet dne 16.2.2007 a to jako platba s vlivem na zisk. Vzhledem k tomu, že z bankovního účtu nebyly ve zdaňovacím období roku 2007 provedeny žádné hotovostní výběry, nemohla být ani tato částka zdrojem hotovostní dotace pokladny.

Žalovaný dále zjistil, že částka 950 000 Kč byla 31.12.2007 vložena v hotovosti do podnikání a zaevidována v daňové evidenci, ačkoliv žalobce za rok 2006 hospodařil se ztrátou ve výši 626 055 Kč, která byla kompenzována dosaženými ostatními příjmy podle § 10 zákona o daních z příjmů ve výši 222 139 Kč. Výsledná ztráta tak v roce 2007 činila 403 916 Kč. Podle daňové evidence za zdaňovací období roku 2006 byly stejně jako v roce 2007 čerpány finanční prostředky pro osobní spotřebu pouze bezhotovostně. Zdrojem hotovostní dotace pokladny v roce 2007 tak nemohla být ani částka 310 735 Kč, kterou žalobce obdržel 20.3.2006 jednorázově od České správy sociálního zabezpečení. Podle žalovaného tak správce daně po předložení daňové evidence za zdaňovací období roku 2007 měl oprávněné pochybnosti, zda částka vložená do podnikání jako dotace pokladny byla řádně zdaněna a to

bez ohledu na použitý termín označení tohoto vkladu. Žalobce k výzvám správce daně však původ částky vložené do podnikání neprokázal. Nebylo prokázáno, že zdrojem osobního vkladu do podnikání je přijatá částka ve výši 1 232 260 Kč, ani částka přijatá od Správy důchodového zabezpečení. Jiné důkazní prostředky nebyly žalobcem předloženy a žalobce neprokázal, že tato částka pochází z úspor.

Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobce v podané žalobě stejně jako v podaném odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru namítal, že v daném případě vznikl doměrek daně dvojnásobným započtením přijatých částek, jednou na bankovní účet, v druhém případě pak do pokladny a tyto položky byly neoprávněně zahrnuty do daňového základu žalobce.

Žalobce namítal, že správce daně neakceptoval vysvětlení nesprávně použitých formálních termínů půjčka a dotace v účetních podkladech žalobce, v návaznosti na doložitelný reálný stav jeho finančních toků. Nesouhlasil s tím, že v průběhu řízení neprokázal svá tvrzení a nepředložil důkazy na podporu svých tvrzení. Tyto důkazy žalobce předložil a to opakovaně v přílohách a svá tvrzení ústně interpretoval při podání vysvětlení.

Žalobce také nesouhlasil s posouzením charakteru přijatého plnění – doplatku od České správy důchodového zabezpečení ve výši 310 735 Kč a s posouzením jeho vlastních prostředků. Namítal nesprávnost závěru žalovaného, že žalobce nedoložil žádné důkazní prostředky, které by prokázaly tvrzení žalobce, že se jedná již o zdaněné finanční prostředky z dřívějších období a finanční prostředky z důchodového úřadu. Protože se jedná o plnění poskytnuté veřejnoprávním subjektem, žádá žalobce, aby soud vyžádal stanovisko České správy důchodového zabezpečení s tím, aby tato sdělila, zdali zaslané částky žalobci podléhaly zdanění a zda byly již případně zdaněny, či od daně osvobozeny.

Žalobce namítal, že svou daňovou povinnost splnil a domáhal se zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i platebního výměru k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007. Současně s podanou žalobou požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.

Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaný zopakoval skutková zjištění, která vyplynula ohledně vkladu finančních prostředků do pokladny z daňové kontroly shodně tak, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí a zopakoval závěr správce daně i totožný názor žalovaného, že z posouzení daňové evidence za zdaňovací období roků 2006 a 2007 nebylo prokázáno, že zdrojem osobního vkladu do podnikání byla přijatá částka od Správy důchodového zabezpečení a žalobce současně neprokázal, že vložená částka pochází z úspor. Žalobcem nebyl prokázán původ vložených prostředků do pokladny a to ani k výzvám správce daně.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

Při jednání před soudem zástupce žalobce při jednání před soudem, ač se žalobce nedostavil, ačkoliv byl o jednání vyrozuměn, požádal o odričení jednání s tím, že navrhuje výpověď žalobce, neboť ten byl účasten u všech osobních jednání se správcem daně a měl by tedy celý stav finančních prostředků a finančních toků, které měl ve své dispozici.

Protože jde o peníze v hotovosti, které měly či neměly být zaúčtovány jako částka v hotovosti v pokladně, měl by o tom hovořit právě žalobce osobně, a to jakým způsobem byly peníze vybrány, zaúčtovány, použity, z jakých zdrojů, kdy, proč a jak. Uvedl, že žalobce má stále za to, že došlo k jisté formě dvojitěho zdanění, resp. že správce daně nepřihlédl

k argumentům žalobce, že veškeré finanční částky, které byly předmětem rozhodnutí žalovaného, byly již zdaněny. Drtivá většina těch finančních prostředků, o které se jedná, byly použity z prostředků společného jmění manželů, neboť tehdy ještě byl žalobce ženat se svou bývalou ženou, následně to manželství bylo rozvedeno a protože vedli společnou domácnost, tak i veškeré ty finanční prostředky byly někde použity, někde vybrány a následně vloženy. Nemohlo se stát, že by byť jediná koruna byla nezaúčtována a již nezdaněna. Co se týče sporné částky od sociálního zabezpečení, resp. důchodového pojištění, tak tyto částky již byly zaúčtovány, a to dokonce orgánem státní správy. Ze všech těchto důvodů je žalobce přesvědčen, že nebyla prokázána jeho vina. On se ničeho nedopustil, veškeré finanční prostředky, veškeré finanční toky byly řádně zdokumentovány, zaúčtovány a prostřednictvím daňovým příznáním také zaslány žalovanému.

Zástupkyně žalovaného považovala návrh na výslech či výpověď žalobce za nadbytečný, protože, jak uvedl vlastně zástupce žalobce, žalobce by měl prokázat veškerý průběh daňové kontroly i průběh peněžních toků, což je obsaženo ve správním spise a není zřejmé, co nového by vlastně tento výslech mohl přinést. Správce daně nikde nerozporoval, zda byla částka, kterou žalobce obdržel od České správy sociálního zabezpečení zdaněna či osvobozená, ale jednalo se o to, že tyto prostředky byly převedeny na účet žalobce a žalobce nedoložil, že tyto peníze z účtu vybral do hotovosti, aby je pak mohl dát do pokladny. Setrval na názoru, že ze strany správce daně nedošlo ke zdvojení započtení této částky či snad ke dvojímu zdanění a žalobce měl dostatek času a možností správci daně osvědčit původ předmětné částky. Pokud vlastně tvrdil, že pocházel z nějakých rodinných úspor, ze společného jmění manželů, toto tvrzení nikterak nedoložil ani v průběhu daňové kontroly ani v průběhu odvolacího řízení. Pokud tvrdí, že zdrojem této částky je doplatek, který obdržel od České správy sociálního zabezpečení či znalečné, které obdržel od Policie ČR, tak žádným způsobem nedoložil, že by tyto částky, které on obdržel na bankovní účet, vybral v hotovosti, aby je následně pak mohl do pokladny vložit. Správce daně a stejně tak žalovaný vycházeli z daňové evidence, z výpisů z účtu, ze kterých nic takového najevo nevyšlo.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V dané věci spor mezi účastníky řízení o zákonnost napadeného rozhodnutí spočívá v posouzení, zda správce daně žalobci oprávněně zvýšil základ daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007 v důsledku navýšení příjmů o částku 950 000,- Kč. Otázka oprávněnosti navýšení příjmů pak závisí na tom, z jakých zdrojů pocházely peněžní prostředky, které žalobce zaúčtoval a v hotovosti vložil do pokladny na konci předmětného zdaňovacího období.

Soud uvážil o podané žalobě takto:

Způsob prokazování skutečností rozhodných pro správné stanovení daňové povinnosti, tedy i ověření správnosti žalobcem uváděných údajů v daňovém příznání se podle zákona č. 337/1992 Sb. platného v rozhodné době vedlo v následujícím režimu.

Podle § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků účinném v rozhodné době správce daně prokazuje existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem,

Podle § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků účinném v rozhodné době daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván.

Podle § 40 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků je plátce daně povinen podat daňové přiznání, v němž je povinen si daň sám vypočítat a uvést též případné výjimky, osvobození, zvýhodnění, slevy, odpočty a vyčíslit jejich výši. Tím je zahájeno řízení vyměřovací, v němž je správce daně nejen oprávněn, ale i povinen dbát, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejúplněji a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů (§ 31 odst. 2 cit. zákona). Správce daně je za tímto účelem proto oprávněn ověřovat přiznanou daňovou povinnost, její správnost a reálnou podloženost v rámci údajů uvedených v daňovém přiznání, za jejichž správnost ovšem v daňovém řízení nese odpovědnost (v podobě možného doměření daně) daňový subjekt. Správce daně samozřejmě v případě, kdy nemá pochybnosti o správnosti daňového přiznání, vyměří daň podle údajů daňového přiznání, aniž by se musel obracet na daňový subjekt s výzvou k prokázání údajů v daňovém přiznání a v takovém případě mu postačují listinné podklady (daňové přiznání, případně doklady k němu připojené). Nicméně v případech, kdy u něj vzniknou pochybnosti o správnosti údajů uvedených v daňovém přiznání, je správce daně oprávněn i povinen ověřovat správnost přiznané daňové povinnosti a činí tak prostředky a postupy, které zákon stanoví, tj. zejména výzvami, místním šetřením či daňovou kontrolou a to v souladu s rozsahem působnosti zakotveným v ust. § 1 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb. (správa daně).

Pokud u správce daně vzniknou pochybnosti o správnosti daňového přiznání, stíhá jej zásadní povinnost vymezená v ust. § 31 odst. 8 písm. c) zák. č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků, podle které správce daně prokazuje existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů vedených daňovým subjektem. I v tomto případě zůstává důkazní břemeno (břemeno tvrzení v daňovém přiznání) ležící na daňovém subjektu stále zachováno, pouze v rozsahu skutečností, které vyvolávají pochybnosti správce daně o správnosti účetnictví , z něhož vychází údaje daňového přiznání , se v mezidobí přenáší důkazní břemeno na správce daně. V tomto rozsahu je na správci daně , aby prokázal skutečnosti v této fázi řízení „vyvracející“ (nikoliv ty, které by na základě provedení dokazování a šetření již „vyvrátily“) věrohodnost průkaznost a správnost účetnictví či jiných evidencí a záznamů daňového subjektu. Správce daně nemá dle zákona povinnost vyvracet tvrzení daňového subjektu úplně, neboť k úplným informacím a údajům z poměrů daňového subjektu nemá přístup – k tomu by mohlo dojít jen po zevrubném dokazování vlastní daňové povinnosti daňového subjektu správcem daně, což není možné a ani není smyslem a účelem daňového řízení. Daňové řízení není řízením nalézacím a správce daně nemůže nahrazovat daňové doklady dokazováním a rozsáhlým došetřováním skutečností, které z činnosti daňového subjektu ani nezná. V tomto směru v daňovém řízení má především daňový subjekt povinnost sám daň přiznat - břemeno tvrzení , ale též povinnost toto své tvrzení doložit – břemeno důkazní, které nekončí předložením daňového přiznání, případně jiných listinných podkladů s tím, že nadále správnost těchto dokladů bude prokazovat jen správce daně. To však neznamená, že skutečnosti vyvracející správnost údajů daňového subjektu mohou vzejít z libovolných tvrzení finančních orgánů, nýbrž tyto pochybnosti musí mít oporu v opodstatněných zjištěních zdokumentovaných v daňovém spise.

V souzené věci při prověřování příjmů a výdajů žalobce za rok 2007 vznikly u správce daně pochybnosti o příjmech žalobce vykázaných v daňovém priznání oproti příjmům zaúčtovaným a průběhu peněžních toků v daňové evidenci.

Ze zprávy o daňové kontrole, jakož i z podkladů řízení, zejména z odpovědí žalobce na výzvy správce daně vyplývá, že žalobce pouze uváděl, že peněžní prostředky vložené do pokladny byly tvořeny vyúčtováním za důchod od České správy sociálního zabezpečení, dále příjmy žalobce ze znalecké a další činnosti a našetřené peníze, které neměly souvislost s podnikáním. Žalobce při ústních jednáních u správce daně pak vysvětloval původ finančních prostředků ne zcela přesvědčivě, když nejprve příjem od České správy sociálního zabezpečení uváděl ve výši 350 000,- Kč, následně pak výpisem z bankovního účtu doložil tento příjem v částce 310.735,- Kč ke dni 20.3.2006 na bankovní účet. Následně dovozoval zdroj hotových prostředků také z příjmu částky 1.232 260,- Kč obdržené od Policie dne 16.2.2007 rovněž na bankovní účet. Vzhledem k tomu, že správce daně z daňové evidence r. 2007 zjistil, že v průběhu tohoto roku nebyly z bankovního účtu žalobce prováděny žádné výběry z hotovosti a žalobce pro osobní spotřebu prováděl z účtu pouze bezhotovostní platby, nemohly se jím uváděné peněžní prostředky stát zdrojem hotovostního vkladu do pokladny. Správce daně také zjistil z daňové evidence předchozího roku r. 2006, že ani v tomto roce nemohl být bankovní účet žalobce zdrojem peněžní hotovosti vložené až dne 31.12.2007 do pokladny, neboť i za rok 2006 byly prokázány převody peněz toliko bezhotovostní. Nadto vzhledem k vykázané ztrátě za rok 2006 ve výši 626 055,- Kč a jejímu snížení z jiných příjmů žalobce (§ 10 zákona) na částku 403 916,-Kč nemohly být prostředky na účtu z r. 2006 zdrojem předmětného vkladu do pokladny. Správce daně nezjistil možný zdroj vkladu ani z daňové evidence pokladny, když žalobci prokázal, jaké částky z pokladny žalobce odčerpal na bankovní účet a jaké byly předmětem nákupů v hotovosti v průběhu celého zdaňovací období roku 2007.

Uvedenými kontrolními zjištěními správce daně prokázal opodstatněné pochybnosti o původu částky 950 000,- Kč vložené do podnikání dne 31.12.2007 jako vklad do pokladny, a tedy tím i pochybnosti o tom, zda tato částka byla řádně zdaněna.

Pochybnosti správce daně o původu příjmů do pokladny se žalobci v průběhu daňové kontroly nepodařilo vyvrátit, neboť žalobce žádným jiným způsobem než svým tvrzením, které neodpovídalo zjištěním z účetní a daňové evidence žalobce, neprokázal původ prostředků vložených do pokladny. Pochybnosti o zdroji těchto prostředků se žalobci nepodařilo odstranit ani v odvolacím řízení, když v důsledku podaného odvolání a s ním předložené rekapitulace pohybu bankovního účtu a pohybu peněz v pokladně za rok 2007 vyšly najevo i nesrovnalosti ve výších částek převedených v r. 2007 z bankovního účtu do pokladny (dle daňové evidence 638 851,- Kč oproti tvrzení žalobce ve výši 1.412.743,- Kč) a ve výši počátečních i konečných zůstatků v pokladně za rok 2007.

Z uvedených důvodů soud nepovažuje za důvodnou námitku, že doměřením daně v důsledku navýšení příjmů došlo k duplicitnímu zdanění žalobce. Jestliže žalobce nedoložil žádné skutečnosti, které by osvětlily zdroj peněžních prostředků ve výši 950.000,- Kč vložených do pokladny dne 31.12.2007, pak nemůže oprávněně namítat, že tyto prostředky byly zdaněny dvakrát – jednou tím, že byly na bankovním účtu žalobce a podruhé tím, že byly vloženy v důsledku přesně nezjištěného oběhu do pokladny. Žalobce neprokázal, z jakého zdroje peněžní prostředky vložené do pokladny pocházejí, pouze dovozoval, z čeho by mohla sporná peněžní hotovost pocházet (z poukazu od ČSSZ, od Policie ze znalecké činnosti, z našetřených peněz). Účetní doklady včetně daňové evidence o pohybu peněžních prostředků však argumenty žalobce nepotvrdily a žalobce ani v řízení neuváděl to, co nyní nově uplatnil při ústním jednání před soudem – totiž, že šlo také o peněžní prostředky

pocházející ze společného jmění manželů. Žalobce tedy v řízení uplatňoval řadu argumentací, které se však ocitly toliko v rovině neprokázaných tvrzení, což znamená, že žalobce ze zákona, ale ani k výzvám správce daně neunesl důkazní břemeno ve vztahu ke skutečnostem tvrzeným v daňovém přiznání.

Protože základ daně a vyměření daně musejí odrážet účetní i faktický stav poměrů žalobce jako daňového subjektu, neobstojí ani jeho námitka, že správce daně neakceptoval vysvětlení nesprávně použitých termínů dotace – půjčka v účetních podkladech. Tyto termíny, ať již jakkoliv označují vklad do pokladny, samy o sobě jako pouhé označení vkladu nemohou osvětlit původ vložených peněz a nemohou prokázat, zda tyto prostředky byly již zdaněné či nikoliv. Proto soud přisvědčuje žalovanému i v tom, že v dané věci nešlo o ověření, zda peněžní prostředky, které žalobce obdržel od České správy sociálního zabezpečení či od Policie byly již zdaněny, ale o to, zda tyto prostředky byly znovu vloženy do pokladny či nikoliv. Teprve pokud by toto bylo prokázáno, bylo by možné usuzovat na jejich zdanění. Žalobci se však použití těchto prostředků nepodařilo prokázat a daňová evidence takový oběh nepotvrzuje. Z uvedených důvodů soud nevěšel na žalobní návrh vyžádat si k otázce zdanění prostředků od ČSSZ stanovisko tohoto orgánu státní správy.

Doplatek od České správy sociálního zabezpečení ve výši 310.735,- Kč nemohl být zdrojem hotovosti do pokladny, neboť tento doplatek byl přijat na bankovní účet v r. 2006 a dle účetních dokladů výběry v hotovosti nebyly v tomto roce stejně jako v r. 2007 realizovány. Ze stejného důvodu nemohly původ peněz v hotovosti do pokladny založit ani příjmy od Policie ve výši 1.232 260 Kč vedené na bankovním účtu ode dne 16.2.2007, když žalobce tuto částku vykazoval s vlivem na zisk a nadto v tomto roce z bankovního účtu i pro soukromé účely uskutečňoval pouze bezhotovostní převody peněz. Žalobce neprokázal žádné volné našetřené peníze ve výši 950.000,- Kč, naopak bylo zjištěno, že žalobce z dalších příjmů (§ 10 zákona) snižoval daňovou ztrátu za rok 2006, z pokladny čerpal značné prostředky na bankovní účet a na výdaje s vlivem na zisk.

Vzhledem k tomu, že žalobce neprokázal původ a zdanění vkladu do pokladny k 31.12.2007, ačkoliv mu k tomu byl dán správcem daně dostatečný prostor ve výzvách i při jednáních a žalobce ani v odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru a ostatně ani v podané žalobě neuváděl průkazné skutečnosti, které by vyvrátily kontrolní zjištění, soud nepovažoval návrh na výslech žalobce uplatněný při jednání před soudem za potřebný a přínosný. Již také proto, že tento návrh byl odůvodněn toliko tím, že žalobce, který zná svoje poměry, by nejlépe vysvětlil zdroj svých příjmů a peněžních toků. Takovou příležitost však žalobce již měl v daňovém řízení, přičemž toliko jeho tvrzení či vysvětlení nebylo podpořeno žádnými důkazy. Žalobce proto ani nyní nemůže nahradit výsledky dokazování o průkazných pohybech jeho prostředků na účtě i v pokladně toliko tvrzeními a vysvětleními. Jeho výpověď tak není způsobilá vyvrátit kontrolní zjištění a skutečnost, že sám v daňovém řízení své poměry ohledně příjmů neprokázal.

Na základě shora uvedených skutečností soud považuje závěry žalovaného i správce daně o neunesení důkazního břemene žalobcem za správné a v souladu se zákonem. Jak bylo již v úvodu posouzení věci soudem uvedeno, správní orgány postupovaly v souladu právní úpravou důkazního břemene v daňovém řízení, kdy zákonodárce poté, kdy správce daně prokáže pochybnosti o tvrzení daňového subjektu, přenáší důkazní břemeno na daňový subjekt, jehož povinností je prokázat to, co sám tvrdí.

Ze všech uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto podanou žalobu podle § 78 odst. 7 jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Žalovaný měl ve věci úspěch, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení, dle vyúčtování předloženého žalovaným při ústním jednání před soudem. Cestovní náhrada za cestu na jednání soudu na trase Brno- Praha a zpět (416 km) vozidlem Škoda Octavia RZ: 8B0 2809 činí při spotřebě 4,3 l/100 km motorové nafty v ceně dle vyhlášky za 1 litr 36,- Kč a dále při cestovní náhradě 3,70 Kč/ 1 km jízdy dle vyhl. č. 435/2013 Sb. - částku 2.184,- Kč. Stravné dle vyhlášky činí 67 Kč. Celkové hotové náklady cestovního a stravného jsou tedy dány v částce 2.251,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 22. ledna 2014

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.